

РАЕСІВСЬКИЙ "Рафік" мчає у напрямі Дубровиці. Іхали у Висоцьк, до самого Петра Красюка, відомого українського байкаря, поета-гумориста, чия постать в історії української літератури стоїть поруч з іменами таких видатних сатириків і гумористів як Степан Олійник, Микита Годованець, Олександр Ковінька, Сергій Воскресенко, Петро Сліпчук, Анатолій Косматенко, Валентин Лагода, Юрій Кружляк – його наставників і колег.

Іхали з Кузнецовська члени міської мистецької асоціації Борис Арістов, Анатолій та Галина Греси, Валентина Пірко, Григорій Царик, Олена Бачинська та директор міського центру дозвілля "Гама" Володимир Матійченко.

В гостях у Петра Красюка

Іхала і я, тримаючи у сумочці три листи Петра Красюка з пожовклими уже сторінками, написані ще в далекому 1977 році мені, школярці, котра довірливо надіслала свої перші вірші шанованій людині і з трепетом чекала відповідь. Вона не забарилася. З теплими, підбадьорливими словами, такими необхідними початківцю. Написані красивим акуратним почерком (до речі, він і досі такий). Сповнені віри і надії у мій поетичний хист, з детальним аналізом і щирими порадами. Не те, що холодні листи з редакції. Скільки разів перечитувала дорогі для мене листи! Тепер ось везла, як пам'ятний 25-річний сувенір, надіючись подарувати радість.

Везла я і дві власні поетичні збірки – "Калину під снігом" (1999 р.) та "Устами марила любов" (2001 р.), як свідчення того, що слова П. Красюка виявилися пророчими. І з тим же душевним трепетом і шанобливою боязкістю, сподіваючись нової рецензії.

Господарі гостинно запросили до хати. Частували гостей, приймали подарунки Петро Харитонович та Ангеліна Гнатієна.

Нарешті були запрошені в робочий кабінет, у своєрідне царство книг. Слухали, запитували, гортали численні видання з автографами. Петро Харитонович, жвавий, емоційний, захоплено розповідав про Павла Тичину, його надзвичайний такт і велику увагу до молодих талантів; що, попри всю зайнятість (6 тисяч листів від початківців), він встигав підтримати найталановитіших. В тому числі і П. Красюка.

Згадав Петро Харитонович і про Михайла Стельмаха, мого улюбленого письменника, який теж бував у нього в гостях. І багатьох інших, зокрема й рівненських літераторів, частих його відвідувачів, яких благословив до Спілки письменників України.

5 років віддав служінню Слову наш творець-земляк. З них 38 – учительській роботі, адже за фахом він вчитель української мови, відмінник освіти, методист. Нині – на пенсії. Хоча... "Сатирики на пенсію не йдуть. Допоки є їм проти чого воювати – Вони на чатах!"

Іхали додому сповнені відчуттям, що в житті сталося щось значиме, неповторне. З книгами-подарунками Г. Сербіна "Петро Красюк. Літературний портрет" (2001р.).

Гарною вийшла зустріч. Мабуть, тому, що Петро Харитонович – легка, світла і добра людина, без тіні зазнайства і показовості. Простий, щирий, відкритий чоловік. І зовсім молодий у свої 78. А мені було особливо радісно, що не зіпсували його душу ні звання, ні почесні. Його, автора 16 книг, члена Спілки журналістів і Спілки письменників України, лауреата літературних премій імені Валер'яна Поліщука й імені Микити Годованця. Можливо, тому, що не любить холоду – ні в природі, ні у взаєминах між людьми...

Лариса САЙ,
голова мистецької асоціації м. Кузнецовська.